

INSPICE ET CAUTUS ERIS

DE SPIEGEL

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET
DELFTSCH STUDENTENCORPS

18^e JAARGANG

29 JUNI 1946

2 BLZ. No. 24

Zomernummer

Tat Twam Asi.

* Met wankele schreden daalde mijnheer Valery de trap af, terwijl zijn oude hand tastend langs de leuning gleed. Het was nog betrekkelijk vroeg, constateerde hij op de Empireklok, die met flikkerende slinger tikte. Hij realiseerde zich nu plotseling wat er met hem niet in orde was. Het moest een geheugenisstoornis zijn, het was zoo vreemd leeg in zijn hoofd — vermoeid wreef hij met de rechterhand in de oogen — een gat, waar zijn herinnering van gisteravond moest zijn. Kreeg men zoiets van een zenuwshok? Mijnheer Valery stopte met denken, het was hem een moment te vermoeiend.

* Hij legde de hand op het koele marmer van het uurwerk en dat bracht hem tot de werkelijkheid terug.

* „Gisteren was het Zaterdag”, prevelde hij en daar moest een herinnering aan zijn. Wat deed hij Zaterdags gewoonlijk?

* Dat was verschillend. Soms had hij een afspraak, soms niet. Soms deed hij inkopen in het dorp voor den Zondag of voor het bezoek van Zaterdagavond.

* Dáár had je het! Er was bezoek geweest, natuurlijk. Gisteravond.

* Mijnheer Valery ging zitten op de stoel naast het gangtafeltje en steunde zijn hoofd in de handen. In gedachten liep hij als het ware door een duistere nacht. Tastend en onzeker schreed hij voort door 't donker met vooruitgestoken handen tot hij tegen een gordijn opliep. Mijnheer Valery beefde.

* De Empireklok naast hem tikte luid en de zon scheen door het bovenlicht tooverige kleuren op de tegels van de haard. Verwezen staarde mijnheer Valery om zich heen. Zoover hij zich kon herinneren was dit hem nog nooit overkomen. Hij voelde dat het zweet hem op het voorhoofd stond.

* Waar was zijn herinnering? Het was angstig, ongemeen angstig. Zoo zat hij daar zijn gedachten te doorspeuren, tot dat er werd gebeld. Schrikachtig ging hij naar de voordeur.

* Een hem onbekend persoon stond op de stoep. Keurig was hij gekleed en slechts zijn grijze haren verrieden, dat hij ouder was, dan zijn jeugdige gestalte op het eerste gezicht suggereerde.

„U wenscht,” vroeg Valery.

De vreemdeling trad haastig binnen en greep hem bij de hand.

„Gerard,” zei hij, „mag ik je nog even spreken?”

* Valery deinsde terug in de hal, waarop met een zware dreun de vreemdeling de deur achter zich dicht wierp.

De Schouw experimenteerde onlangs met een nieuw soort rijm. „De klinkerrijm”. En inderdaad is het gelukt een gedicht samen te stellen, waarin men op de rijmwoorden steeds andere klinkers toe kan passen. De meening vande Redactie over diverse klinkers vindt u hieronder vermeld.

Zomer is r . t

Mijn g . d

Wat is de zomer r . t

Ik denk aan mijn kap . t

Hoed mee te nemen, want het l . t

Is altijd daar met regen. Sp . t

Niet confessioneel! Het is r . t

Van g . d.

a = alleraardigst

e = zouteloos

u = obsceen

oe = leuk

oo = te probeeren

i = typisch.

* „Gisteravond ben ik misschien te ver gegaan,” zei hij gejaagd, „en daarom wilde ik dit nog even rechtzetten. Het was nièt mijn bedoeling.”

* Valery kon slechts ontzet met zijn hoofd schudden. In de verste verte herinnerde hij zich niets.

* „Ik... ik wilde je niet schokken, Gerard, op mijn woord ik ben te ver gegaan.”

„Ik weet... weet... van niets,” stamelde Valery, terwijl het zweet langs zijn gezicht liep.

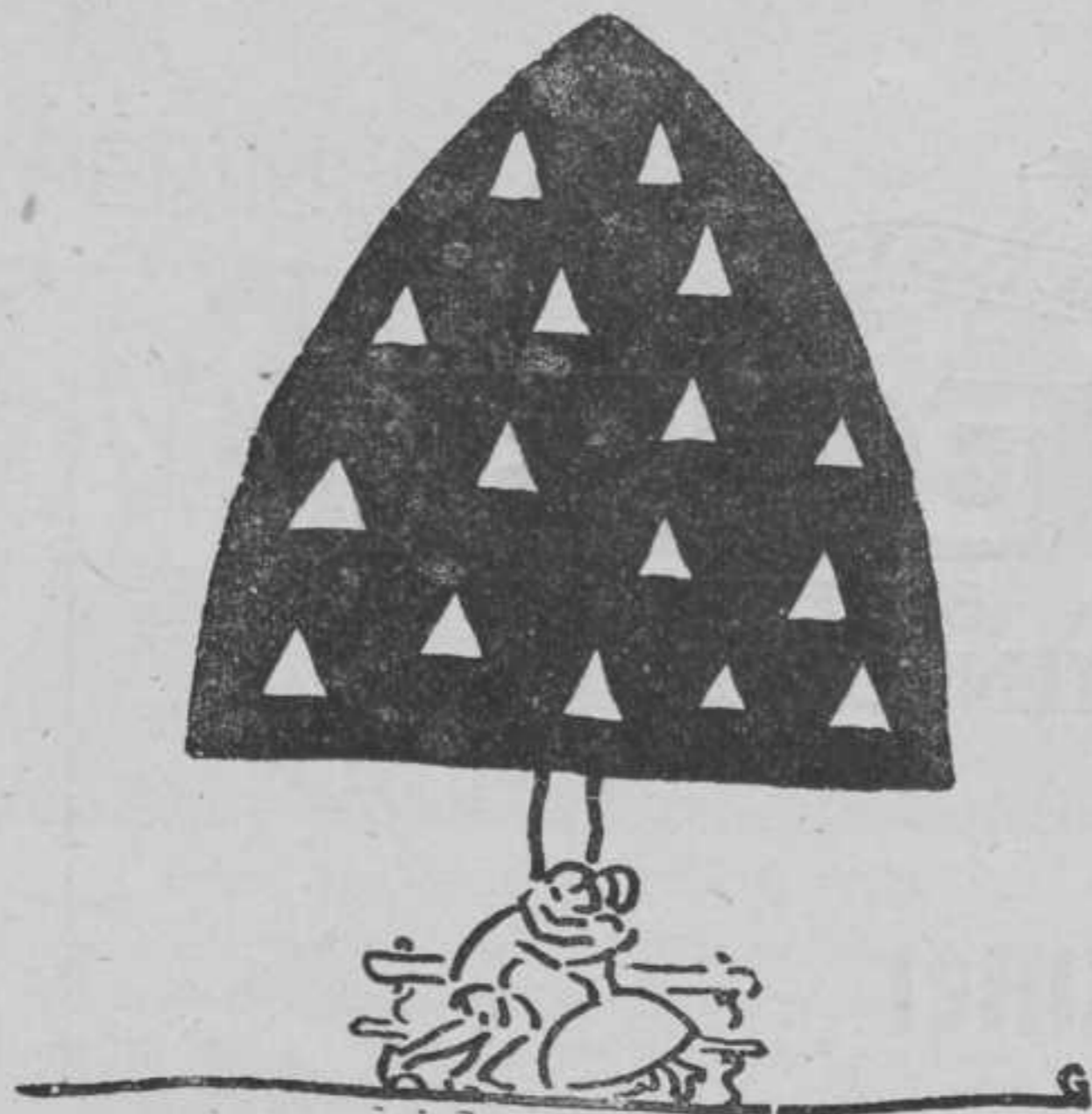
„Dat is edelmoedig van je, maar dat wil ik niet accepteren. Ik heb je dingen verweten, die — naar ik meen — juist waren, maar die ik niet zoo had mogen zeggen. Als ik mijn oogen sluit, dan zie ik weer je gezicht van gisteravond. God, zoo verwrongen en bleek... en ellendig... hoe heb ik het kunnen zeggen... vergeef me, Gerard, ik was een schoft.”

* „Nee... nee...”, prevelde Valery, zich vastklemmend aan de trapleuning. Alles schemerde hem voor de oogen, hij kón zich niets voor den geest halen, hoewel hij dezen man vagelijk wel kende.

* „Ik ga nu weg,” sprak de bezoeker met bevende stem, „en helaas kan ik je na het gebeurde nooit meer onder oogen komen, ik voel het zoo. Ik ben eerloos. Maar het is het beste dat ik zoo handel.” — Zijn innemende gelaatstrekken verhelderden zich even — „jij, mijn beste vriend, zult dit kunnen begrijpen. Adieu.”

* Met een ruk draaide hij zich om en opende de voordeur, aarzelde even als wilde hij nog wat zeggen, maar bedacht zich en verdween.

Voor vervolg: zie Mestvaaltnummer.

GEDACHTEN EN GEDICHTEN

Tao.

Ik loop nu eenzaam door de nacht
en denk aan wat ik heb volbracht,
aan wat ik heb gezegd en deed,
aan wat ik zoo met zorg vermeed.

Ons afscheid was vol aarzeling.
Wij waren stil; de tijd verging;
wat bruusk ben ik toen weggegaan,
Uit angst mezelf te laten gaan?

Soms voel ik mij gelijk een bij,
die dartelt in de bloemenrei
en duikend zuigt de honingmelk,
zich buigend steeds van kroon naar kelk.

Zij leeft en weet niet goed waarom;
zij dart in 't levens-heiligdom
en vliegt gedreven door gevoel,
zich niet bewust van zin of doel.

Dan, langzaam, zak ik naar den grond
die kil en zwart mij tegenkomt.
Alles verliest zijn kleur en glans,
en over blijft een sombere balans.

Maar alle zelfverwijt ten spijt
vervaagt ook weer die somberheid:
Al wisseling, en zonder eind
voordat het leven zelf verdwijnt.

Wat dan te doen in dit bestaan?
Tao, leef door, en durf het aan!
Want eens vervult zich de harmonie
die 'k nu nog vaag en ver slechts zie.

G. M.

Succes.

Het is alsof ik lang een vers gelezen
heb en eindelijk opkijk in de nacht,
mij inspan... met een vrouwelijke vreeze
vergeetsch de waarheid t'rug te dringen tracht.

Jij ligt daar nog, ik zie jou zonder kijken,
Zooals wij samen lagen... Is het werkelijk geweest?
maar reeds verlaat mijn doen het droome-rijke
en waait een koelte door het warm ophichend feest.

Wat blijft er dan 't besef, dat ik mij weer bedronken
heb... nog gonst haar stem, die van succes sprak, in
mijn hoofd.
De schaduw van haar lijf heeft mij de schijn geschonken
haar warme mond mijn eigen-waarde weggeroofd!

Niets blijft er dan de koude leegte...
Een holle gaping waar mijn arm om heen geslagen lag
en waar ik even in de zwijmel van de waanzin
haar schoonheid als de mijne had gedacht...!

N. N.

BELOONING.

De Redactie looft een kruik jannever uit voor diengene, die
inlichtingen kan verschaffen, welke leiden tot opsporing van
den figuur, die verscheidene kleine blaadjes met gedichten
op de Redactietafel deed verzeilen en gepubliceerd werd
als N.N.

Redactie.

